

Värivaloa

Tasavallan presidentti Halonen järkytti taas kansalaisia. Jo kun kuulimme, että hän oli valinnut taidemaalari Rafael Wardin muotokuvansa tekijäksi, arvailtiin, että mitä hän siitäkkin tulee. Joulun alla saimme sitten telkkarista ja lehdistä töllistellä kummalista kuvaa.

Taulun tilasi valtioneuvosto, ei siis presidentin kanslia. Hinnaksi tuli tasaiset 30 000 euroa. Sen verran kuuluisien taiteilijoiden tekemät kuvat maksavat, jos hoidetaan myös yhteiskunnan asettamat velvoitteet.

Muotokuva tietysti herätti heti täyden kalabaliikin. Päiväkodeista olisi löytynyt parempia raapustuksia. Olisi ruiskautettu vähän kiiltävää lakkaa pintaan, niin täydestä olisi mennyt.

Poikkeuksellisesti taulu pantiin myös kaiken kansan nähtäväksi Ateneumiin. Kävin katsastamassa kuten teki lähes 40 000 muutakin uteliasta. Jos puoletkin tuli vain Halosen takia, taulu tienasi moninkertaisesti hintansa.

Ensiksi shokeerasi jalkojen asento. Voiko hieno nainen istua noin riettaasti jalat levällään? Väkeä tungeksi kuvan edessä. Ei oikein heti päässyt katsomaan haluamastaan vinkkelistä.

Sitten selvisi, että se vaalea tönkkö ei olekaan jalka vaan toinen pöydällä seisovista termospullon näköisistä tötsistä. Se vain on väritetty niin samalla tavalla kuin jalka. Presidenttihän pitää sitä jalkaansa kauniisti toisen polven päällä niin kuin tavallisesti istuttaessa. Ihan hyvä asento.

Siten ylöspäin. Kaikki hehkuu. Punaista ja oranssia. Kasvojen ja tukan rajaa on vaikea hahmottaa. Mutta valoa sitä tulvii kuin hehkulampusta. Katse on ymmärtäväinen. Lätsä puuttuu, enkä huomaa myöskään tuttua muumilaukkua.

Ikkunasta näkyy hämärästi haalareissa puuhasteleva puutarhurin näköinen ukko. Ovat näköjään komentaneet valiokuntaneuvoksen pois koheltamasta.

Presidentti näyttää nojaavan kyynärpäätään pöytään, siihen samaan, jolla ne termospullot kököttävät. Mutta kyynärpää ei kuitenkaan kunnolla lepää pöydällä. Kummalista? Taulun reunoilla ja kulmissa luuraa kaikenlaisia kiekuroita, joiden merkitystä en ymmärrä. On taidehistorioitsijoille ja esteetikoille puuhaa.

Mutta lämmintä värivaloa siitä huokuu. Ihan hieno juttu. Kyllä tämäkin laimentaa meistä maailmalla liikkuvaa metsäläiskuvaa.

Wardi maalasi taulun pian Alzheimerin tautiin kuolleen vaimonsa hautajaisten jälkeen. On vaikea kuvitella, että taiteilija pystyy tuottaman jotakin näinkin valoisaan sellaisessa tilassa. Luin jostain Wardin sanoneen, että hän jätti Kultarannassa jäähyväiset synkkyydelle.

Halonen istuskeli Ateneumin kolmannen kerroksen seinustalla. Palattaessa oli pakko taas katsoa ne toisen kerroksen oikeat suomalaiset maalaukset. Ja kyllä se vaan niin on, että Suomen taiteen kultakauden työt, Edelfeltit ja Gallénit pesevät uudemmat.

pajen